

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

一念永恒

หนังสือ

ความคิด

นิพนธ์

7

ENTER

ทดลองอ่าน

เรื่อง
ความมืด
มังกรินทร์

7

ENTER

ทดลองอ่าน

耳根 Er Gen 闻人

อ่านใน แอป

闻人集团

ENTER

© 耳根 Er Gen 闻人 2022. FOR SALE

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ไปเสียจนรักตัวกลัวตาย นี่เป็นสิ่งที่นักอ่านทุกท่านรู้จักมาตั้งแต่พระเอกของเรื่องนี้เริ่มเดินทางบนเส้นทางเซียน แต่ระหว่างการฝึกบำเพ็ญเพียรนี้ เขาก็ยังไม่หลุดพ้นจากโลก ยังคงเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีความผูกพัน ด้วยเหตุนี้ จึงไม่อาจหักใจยอมเห็นสองสำนักที่ตนคุ้นเคยต้องหักหาญกันจนย่อยยับไปข้างได้ ข้อเสนอให้รวมกันเป็นหนึ่งและบุกขึ้นแม่น้ำตอนกลางด้วยกันจึงบังเกิดขึ้นมา

จากเล่มที่แล้ว สำนักหงส์และสำนักเซวี่ยที่รับข้อเสนอไปแล้ว แต่สำนักเสวียนซีไม่ยินยอม สำนักหงส์และสำนักเซวี่ยจึงต้องยกทัพไปประชิดเพื่อทำศึก ดังนั้นในเล่มนี้ทุกท่านจะได้เห็นบทสรุปของศึกใหญ่แห่งแม่น้ำตอนกลาง และได้เป็นประจักษ์พยานของการเคลื่อนทัพไปบนแม่น้ำทางเทียนอันยิ่งใหญ่ มุ่งสู่นักคงเหอ!

รับรองได้ว่าสนุกและมันส์ถึงใจไม่แพ้เล่มก่อนๆ อย่างแน่นอน!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีคส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เกิน ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลตฟอร์มของซีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิรันดร' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เกินชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

"ฟ้าดินเป็นพยาน เดือนปีเป็นคำสัตย์สาบาน สำนักนี้เหอได้ก่อตั้งขึ้นในวันนี้!"

บทที่ 296

เจ้ามีชีวิต?!

ห้องฟ้ามีตสลัว แม้จะไม่มีลมพัดเย็นสบายและแสงอาทิตย์งดงาม ก็ยังไม่อาจส่งผลต่อดวงใจที่บัดนี้กำลังลึงโลดของไปเสี่ยวจุนได้ เขาก็เหิมเต็มเปี่ยม ทั้งยังมากลั่นด้วยความล้าพองใจ นั่งขัดสมาธิอยู่บนกระบี่ใหญ่ สีเลือด มือขวายกขึ้นชี้ไปข้างหน้าอย่างคึกคะนอง

"ลุย!" ไปเสี่ยวจุนเอ่ยปากอย่างจงหอง ความรู้สึกโปร่งสบายจากข้างในถึงข้างนอกเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกว่าตนช่างร้ายกาจยิ่งนัก ทั้งยังทำให้เพลิงนี้ไปถึงเมื่อครั้งอยู่ในหุบเหวกระบี่อุกกาบาตที่ตนชักนำคนของสำนักหลังซีไปแย่งชิงทางเข้าจากคนอื่น ๆ

"คิดถึงยิ่งนัก" ไปเสี่ยวจุนพูดด้วยความปลงอนิจจัง เมื่อนึกถึงภาพเหตุการณ์ในหุบเหวกระบี่อุกกาบาตที่ลูกศิษย์สำนักหลังซีได้เข้าไปในกระบี่อุกกาบาตกันครบแล้ว ทว่าตนกลับถูกสกัดขวางให้อยู่ข้างนอก เขาก็หยุดยั้งความทรงจำทันที

ไม่เป็นมงคล! ตอนนี้งกับตอนนั้นไม่เหมือนกัน ตอนนี้งข้างกายข้า มีผู้บำเพ็ญเพียรผู้แข็งแกร่งดุจดั่งหมาป่าและพยัคฆ์ร้ายหลายร้อยคน ไปเสี่ยวจุนมองผู้คนรอบด้านอย่างระแวงทันที โดยเฉพาะสวีเสี่ยวซานที่

แทบจะอยากแขวนลูกกลมแสงหมอกพิษไว้ให้เต็มร่าง ทำที่โหนงเช่นนั้น ทำให้ไปเสียวจูนรู้สึกชื่นชมอย่างมาก

เป่ยานเองก็เปลี่ยนไปเช่นกัน...แม้ภายนอกจะดูเหมือนเป็นปกติ แต่ความเป็นจริงแล้วเขาได้เรียนรู้ที่จะส่งยิ้มตาหยีให้คนอื่น ทว่าพอกัมหน้าลงกลับรีบโยนลูกกลมแสงหมอกพิษออกไปทันที...ส่วนจ่าเลีย และเสนซวนจื่อในฐานะที่เป็นผู้บำเพ็ญเพียรสำนักเซวียซี เดิมทีพวกเขาก็ชั่วร้ายอยู่แล้ว...หลายเดือนมานี้ก็ยังชั่วร้ายมากขึ้นไปอีก...

ขนาดสี่คนนี่ยังเป็นชนนี้ก็ไม่ต้องกล่าวถึงคนอื่น พวกเขาแต่ละคน เริ่มจะมีความคล้อยคลึงกับไปเสียวจูนขึ้นมาบ้างแล้ว เวลาปกติมักจะทำหน้าทะเล้นอารมณ์ดี บางครั้งยังเริ่มกลัวตาย ทว่าเมื่อถึงเวลาลงมือ คราวใดกลับโยนลูกกลมแสงหมอกพิษออกไปอย่างไม่รีรอ จากนั้นจึงพุ่งเข้าชนฆ่าอย่างเหี้ยมหาญ

ไปเสียวจูนมองพวกเขาแล้วก็ยิ่งทอดถอนใจ

ภายใต้การชักนำของข้า พี่น้องเหล่านี้ในที่สุดก็เข้าใจถึงความล้ำค่าของชีวิตผู้บำเพ็ญเพียรอย่างพวกเราเสียที ขอเพียงยังรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ได้อยู่ ทุกอย่างก็ล้วนเป็นไปได้ ขณะที่ไปเสียวจูนกำลังถอนหายใจด้วยความปลื้มปิติ มือขวาของเขาก็ตกลงไปบนถุงเก็บของ หยิบแต่น้อยออกมาเขย่าด้วยความเคยชินอยู่หลายครั้ง หลายเดือนมานี้เขาทำอย่างนี้เกือบทุกวัน เขย่าๆ ฟังเสียงหัวและขาทั้งสี่ของแต่น้อยที่ราวกับตุ๊กตาผ้ากระทบกับกระดองดั่งพลั๊กๆ ไปเสียวจูนรู้สึกว่าการฟังแล้วเพลินอย่างมาก

ยิ่งเมื่อหลังจากเขย่าเต็มแรงอยู่หลายครั้ง แต่น้อยก็จะส่งกลิ่นหอมออกมา ชักนำพลังฟ้าดินเข้มข้นให้เข้ามาหา ทำให้ความเร็วในการบำเพ็ญเพียรของไปเสียวจูนแทบจะไต่ระดับขึ้นสูงทุกวัน แม้แต่คนหลายร้อยคนที่อยู่ข้างกายเขาก็ยังได้รับผลพวงจากการไหลกรากของพลังฟ้าดินนี้ไม่น้อย

"เจ้าเต๋าตายซากนี่ถือว่ายังพอมีประโยชน์อยู่บ้าง" ไปเสี่ยวฉุนมอง เต๋าน้อยในมือ มองหัวและขาของมันไปถึงหางสั้นๆ ที่ห้อยลงมาของมัน หลังจากออกแรงเขย่าอยู่หลายครั้งเขาก็พบความผิดปกติ ดูเหมือนว่า เสียงปลั๊กๆ จะเบาลงกว่าเดิมเล็กน้อย รวากับว่าหัวและขาของเต๋าน้อย ตัวนี้กำลังแข็งตัว

"หา?" ไปเสี่ยวฉุนประหลาดใจ รีบเขย่าอย่างแรงอีกหลายครั้ง ครึ่งก้านธูปต่อมาหัวและขาของเต๋าน้อยก็ไม่แข็งอีกต่อไป กลับคืนสภาพอ่อนปวกเปียกอย่างที่เคยเป็น เมื่อได้ยินเสียงปลั๊กๆ อันคุ้นเคย ไปเสี่ยวฉุน ก็ทิ้งพ้อใจอย่างยิง ถึงได้ขอมยุดิการบำเพ็ญเพียรในวันนี้

เที่ยงวันต่อมา...คนหลายร้อยคนยังคงแหะไปบนฟ้า เขตแนวหน้า ของสนามรบแห่งนี้กว้างใหญ่มาก ประกอบกับชื่อเสียงอันเลื่องลือของ พวกเขาไปเสี่ยวฉุน พวกเขาจึงไม่ได้เจอผู้บำเพ็ญเพียรสำนักเสวียนชีมา หลายวันแล้ว

ไปเสี่ยวฉุนเบื่อหน่าย ได้ยินส่วเสี่ยวซานกับเป่ยกานเฉียวกำลังคุยโว เรื่องผลการต่อสู้ในอดีตของตนกันอยู่ ใจเขาอยากจะทำไปร่วมวงพูดด้วย แต่กลับพบว่าสองคนนั้นต่างหล่มองตนครั้งหนึ่ง แต่ไม่ได้ให้ความสนใจเท่าไรนัก

ไปเสี่ยวฉุนอารมณ์เสียเล็กน้อย แคนเสียงหึที่หนึ่ง ครุ่นคิดว่าต่อไป จะลดลูกกลมแสงหมอกพิษของสองคนนี้สักเจ็ดส่วนเสียเลย จากนั้น หยิบเต๋าน้อยออกมาอีกครั้ง เขย่าไปเขย่ามาอยู่ในมือ ทว่าเพิ่งเขย่าไม่ทันไร ไปเสี่ยวฉุนก็ต้องขมวดคิ้วฉบับ

"เป็นอะไรไป ไยเสียงผิดปกติอีกแล้วเล่า" ไปเสี่ยวฉุนมองเจ้าเต๋าน้อย หนึ่งครั้ง มือขวาก็ดึงขาทั้งสี่ของเต๋าให้ยืดออก แล้วก็พบว่ามันแข็งที่อีกครึ่ง

"เจ้าเต๋านี้ไม่รู้ว่าจะตายมาก็ปีแล้ว น่าสงสาร ตอนนี้ง่ายเริ่มแข็ง

แล้วด้วย" หลังจากไปเสียவுจนครุ่นคิดแล้วก็รู้สึกว่าคุณจำเป็นต้องช่วยเหลืออีกฝ่ายเสียหน่อย ต่อให้นี่จะเป็นเต่าที่ตายแล้วตัวหนึ่ง แต่ครั้งปีมานี้ มันก็ช่วยในการฝึกบำเพ็ญเพียรของตนมามาก

ดังนั้น...เขาจึงจับกระดองเต่าเอาไว้ให้มัน สูดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้ง แล้วจึงใช้พลังกำลังที่มากที่สุดที่ตนมีเขย่าเต่าเล็กน้อยอย่างรุนแรง ความถี่ในการเขย่าครั้งนี้มากกว่าครั้งก่อนหน้ามากมายหลายเท่า เพียงไม่กี่ชั่วโมงหายใจก็รู้สึกหอมลนออกมาก กระตุ้นปราณวิญญาณฟ้าดินรอบด้าน

ทว่าไปเสียவுจนยังไม่หยุด ยังคงเขย่าอยู่อย่างนั้น...เขาดังนั้นแล้วว่า จะต้องทำให้ร่างกายที่ตายไปแล้วของเต่าน้อยกลับมาอ่อนนุ่มอีกครั้งให้ได้

เขยาดิตตต่อกันถึงสามก้านธูป...ในที่สุดร่างของเต่าน้อยก็อ่อนนุ่มอีกครั้ง ไปเสียவுจนถึงได้แผยรอยยิ้มพึงพอใจออกมาเต็มใบหน้า แต่เมื่อมองขาและหัวของเต่าน้อยที่ห้อยตก ไปเสียவுจนก็ปลงอนิจจัง

"หากเจ้ามีวิญญาณอยู่บนสวรรค์ ก็ไม่ต้องขอบคุณข้ามากมายหรอกนะ อย่างไรก็ตามก็จะช่วยให้เจ้ารักษาความอ่อนนุ่มของร่างกายเอาไว้ตลอดไป ให้เนื้อหนังของเจ้าไม่เน่าเปื่อย สามารถ..."ไปเสียவுจนยังไม่ทันพูดจบก็ต้องเบิกตากว้างกะทันหัน เห็นเพียงว่าหัวของเต่าน้อยที่ลูกลงเวลานี้กลับเบยพรวด ทั้งยังลืมนตาโพล่ง นัยน์ตาคลายมีวงกลมจำนวนนับไม่ถ้วนหมุนวนอยู่ด้านใน แต่กลับแฝงไว้ด้วยความเกลียดแค้น ความบ้าคลั่ง อยู่ๆ มันก็อ้าปากหันไปทางมือของไปเสียவுจนแล้วกัดอย่างแรง!

ไปเสียவுจนตกใจจนสะดุ้งโหยง รีบปล่อยมือทันที จึงหลบพ้นการกัดของเต่าน้อยไปได้

การกัดครั้งนี้รุนแรงเกินไป คล้ายแฝงเร้นความเคียดแค้นเกินคำบรรยายเอาไว้ เสมือนเป็นศัตรูที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้ แม้จะกัด

ลงบนอากาศ ทว่าแม้แต่ความว่างเปล่าก็ยังคล้ายถูกกัดขาดจนเกิดเสียงดังลั่น ทำให้ผู้บำเพ็ญเพียรรอบด้านที่ได้ยินสยดสยอง

ไปเสี่ยวฉุนหงษ์ศีรษะแทบระเบิด เขาแน่ใจว่าหากปากนี้กัดลงบนนิ้วของตน กระดูกต้องแตกละเอียดอย่างแน่นอน ต่อให้ตนมีกายมารพาก็เกรงว่าคงมีอวัยวะด้านทานได้

"เจ้าๆๆ...เจ้ามีชีวิต! เจ้าตายไปแล้วไม่ใช่หรือ!" ไปเสี่ยวฉุนถอยกรูดทันที สีหน้าเต็มไปด้วยความเหลือเชื่อ เต่าน้อยตัวนี้เข้าศึกษามานานมาก แน่ใจเป็นที่สุดว่ามันไม่มีพลังชีวิตใดๆ หลงเหลืออยู่แม้เพียงเศษเสี้ยว เป็นเพียงซากชิ้นหนึ่งเท่านั้น ทว่าตอนนี้ซากนี้ก็กลับมีชีวิตขึ้นมา

สมองของไปเสี่ยวฉุนเกิดเสียงดังอึ้งอล ดวงตาเบิกถลน รู้สึกไม่อยากเชื่อ

"เจ้าน่ะสิที่ตาย ทั้งตระกูลของเจ้านั้นแหละตาย ทั้งสำนักของเจ้าก็ตาย ทุกคนที่เข้าไปต้องตายทั้งหมด เจ้าคนสารเลว ข้าเกลียดเจ้า!" เจ้าเต่าน้อยที่โง่งนกลับเหาะขึ้นมาลอยอยู่ด้านหน้าไปเสี่ยวฉุน ข้าทั้งสี่ยังคงสิ้นระริกในเวลานี้ ดวงตาแดงก่ำ มันพยายามยกหัวขึ้น แต่คล้ายว่ายังคงวิงเวียน จึงทำได้เพียงฝันคำรามเสียงดังจนใกล้เคียงกับบ้าคลั่งใส่ไปเสี่ยวฉุน

เสียงนี้ดังก้องไปทั่วสี่ทิศ ทำให้ผู้บำเพ็ญเพียรหลายร้อยคนของสองสำนักตะลึงงัน ทั้งหมดพร้อมใจกันหันมามองเจ้าเต่าน้อยที่พวกเขาคุ้นเคยกันดีตรงหน้าไปเสี่ยวฉุน ในความทรงจำของพวกเขา หลายเดือนมานี้ไปเสี่ยวฉุนมักจะเขย่าเจ้าเต่าน้อยอยู่เป็นประจำเพื่อดึงพลังฟ้าดินมาให้ทุกคนได้บำเพ็ญเพียรไปด้วยกัน

ทว่าตอนนี้เจ้าเต่าน้อยนี้ก็กลับมีชีวิตขึ้นมาได้!

ไปเสี่ยวฉุนลมหายใจสะดุด ขณะกำลังจะเอ่ยปาก ดวงตาเจ้าเต่าน้อยกลับมีน้ำตาเอ่อคลอ ลักษณะของมันเดิมที่ก็ดวงตากลมโตน่ารักอยู่แล้ว

เวลานี้กลับมีน้ำตาคลอ คำรามเสียงแหบแห้งใส่ไปเสียวุ่นต่ออย่าง
คลุ้มคลั่งควบคุมอารมณ์ไม่อยู่

"นายท่านเต่าของเจ้าเดิมทีเมื่อห้าเดือนก่อนก็ตื่นขึ้นมาแล้ว แต่เจ้า
ดันเขย่าอยู่ทุกวัน มีวันหนึ่งเจ้ายังทำตัวน่าโมโหเขย่าซ้ำถึงพันกว่าครั้ง
เจ้าไม่เห็นรอยหรือไร นายท่านเต่าของเจ้าถูกเขย่าจนแทบอาเจียนเลย
เป็นลมสลบไปอีกรอบ" เจ้าเต่าน้อยสั่นเทิ้มไปทั้งร่าง เห็นได้ชัดว่าไฟโทสะ
ของมันพวยพุ่งเทียมฟ้า ทั้งยังเห็นได้ว่าอะไรด้วยวามกระดองของมันมีไอ
ร้อนกรุ่นขึ้นมาเป็นเส้นๆ รวากับว่าโมโหจนร่างแทบจะระเบิด

"หา?... ซ้ำ... ซ้ำก็ไม่ได้ตั้งใจสักหน่อย ซ้ำนี่กว่าเจ้าตายไปแล้วนี่นา
ถ้าเจ้ายังไม่ตายก็บอกกับซ้ำตั้งแต่แรกสิ อีกรายเป็นเพราะว่าบนร่าง
ของเจ้ามีกลิ่นหอม..." ไปเสียวุ่นสุดลมหายใจเฮือกๆ ติดต่อกัน ในใจ
เริ่มรู้สึกผิดจึงรีบอธิบาย

"เจ้ายังจะพูดถึงกลิ่นหอมอีกรึ! อ้อๆๆ นั้นมันปรารถนาวิญญาณที่
นายท่านเต่าของเจ้าสะสมมานาน ถูกเจ้าเขย่าจนไหลออกไปไม่น้อย
ปรารถนาที่ข้าสะสม... ปรารถนาที่ข้าสะสมมาหลายแสนปี... ข้าเกลียดเจ้า
ซ้ำไม่ขออยู่ร่วมโลกกับเจ้า!" เจ้าเต่าน้อยยังคำรามเดือดดาล พลันพุ่งเข้าใส่
ไปเสียวุ่นแล้วกัดอย่างแรงหนึ่งครั้ง "ซ้ำจะกัดเจ้าให้ตาย!"

ไปเสียวุ่นหนึ่งศีรษะขาดก็รีบเบี่ยงหลบอย่างรวดเร็ว เจ้าเต่าน้อย
นั้นไล่ตามมาด้านหลังไม่หยุด แต่ละครึ่งที่ก็ตกลงมาล้วนมีเสียงกรอบ
ดังสนั่นไปทั่วด้าน ทำเอาพวกเป่ยกานเลีย สวีเสี่ยวซาน จยาเลีย และ
เสินซวนจื่อ รวมไปถึงผู้บำเพ็ญเพียรหลายร้อยคนมองตาค้างอ้าปากกว้าง

"พอได้แล้ว!" ไปเสียวุ่นอกสันขวัญแขวน หูดหวิดจะโดนกัดอยู่
หลายครั้ง หน้าเผือดสีไปหมด ตอนนี้อยู่ๆ ก็หันตัวขวับกลับมา ปรารถ
นาร้ายตลอดร่างระเบิดตูมตาม ตวาดเสียงดัง

"ไม่พอ เจ้าคนสมควรตาย นายท่านเต่าอยากจะตบให้เจ้ากระเด็น

ไปติดกำแพง แงะอย่างไรก็แงะไม่ออกจริงๆ!"

ไปเสี่ยวฉุนตกตะลึง รู้สึกขึ้นมาลึกลงๆ ว่าคำพูดของเจ้าเต๋าน้อยนี้ ไม่เหมือนใคร เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังไม่ยอมเลิกกรา จึงถอยกรูดแล้วรีบ เอ่ยปาก

"เจ้าฟังข้าอธิบายก่อน!" คำพูดของไปเสี่ยวฉุนเพิ่งจบลง เต๋าน้อยนั้นก็ตัวสลายตามองเขาอย่างเหยียดหยามหนึ่งครั้ง พูดขึ้นอย่างดูถูก

"อย่าพูดอะไรกับข้าอีก ข้ามีนิสัยรักความสะอาด!"

"หา? รักความสะอาด?" ไปเสี่ยวฉุนงุนงงอีกครั้ง ทุกคนรอบด้าน ก็ยื่นมือเช่นกัน บางคนก็หัวไวหนอยพลันหน้าเปลี่ยนสี เมื่อมองไปยัง เจ้าเต๋าน้อยก็เฉยส่ายตาเคราพยำเกรง สามารถพูดคำที่มีความหมาย ลึกลับทั้งยังไม่มีคำหยาบหลุดออกมาสักคำได้เช่นนี้ เรียกได้ว่าระดับชั้น ทั้งห่างจากพวกไปเสี่ยวฉุนไปไกลโขยิ่งนัก

บทที่ 297

เจ้าเต้าน้อยไม่สมควรตายดี ข้าเกลียดเจ้า!

"เจ้าๆๆ..." ไปเสียவுณคิดไปคิดมาก็เข้าใจความหมาย จึงเดือดดาลขึ้นมาทันที รู้สึกว่าเจ้าเต้าน้อยนี้ช่างร้ายกาจยิ่งนัก แต่ละคำที่เปล่งออกมาล้วนเป็นคำด่าทอทั้งสิ้น

โดยเฉพาะประโยคสุดท้ายที่ว่ารักความสะอาด ความหมายนั้นเท่ากับเหยียดหยามตนชัดๆ

ไฟโทสะในดวงตาไปเสียவுณลุกไหม้ ขณะกำลังจะเอ่ยปาก ออๆ เจ้าเต้าน้อยนั่นกลับถอนหายใจพรีดครั้งหนึ่งแล้วมองไปเสียவுณด้วยสายตาเห็นใจ สายตีสีระชะกล่าววว่า

"คนบางประเภทเนี่ยนะ จำเป็นต้องให้คนอื่นชี้นิ้วด่าใส่หน้าเขา ถึงจะรู้ว่าคนที่เจ้าด่าคือเขาเอง พุดเพียงอ้อมๆ เขาก็ต้องใช้เวลาเป็นครึ่งค่อนวันถึงจะเข้าใจว่าที่แท้เป็นตนโดนด่า"

ไปเสียவுณได้ยินประโยคนี้อาจก็แทบจะระเบิดออกทันที เขาคำรามเสียงดังหนึ่งครั้ง พลังอำนาจพลันพวยพุ่ง แผดเสียงเดือดดาล

"ปากคอเราะร้าย จองหองพองชน! เจ้าเต่าเนรคุณ เจ้าๆๆ..."
ไปเสียவுณด่าด้วยความเกรี้ยวกราด ขณะที่เขากำลังสบถด่าอยู่นั้น

แววเห็นใจในดวงตาของเต๋าน้อยก็เพิ่มมากขึ้น มันพลันถอนหายใจออกมาอีกครั้ง สีหน้าเปลี่ยนเป็นผ่อนคลายแล้วเอ่ยปากแผ่วเบาขึ้นอีกประโยค

"เจ้าแนะนำตัวเองจบแล้วหรือ"

หนึ่งประโยคตั้งเขาไปซานกดทับลงมา ประหนึ่งฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ ทำให้ไปเสี่ยวจุนตัวสั่นทึ่ม จิตใจคล้ายถูกโจมตีให้แตกหลายคำพูดมากมายในสมองที่เขายังไม่ได้พูดออกมาบัดนี้กระเจิดกระเจิงไปหมดแล้ว...เขาพลันตระหนักได้ว่าในด้านการดำคนั้นระหว่างตนและเจ้าเต๋าน้อยสมควรตายนี้ห่างชั้นกันราวฟ้ากับเหว เหมือนคนธรรมดา กับผู้บำเพ็ญเพียร...

เพียงระดับก็ต่างกันแล้ว...

ไม่เพียงแต่ไปเสี่ยวจุนเท่านั้นที่รู้สึกเช่นนี้ เวลาที่ผู้บำเพ็ญเพียรสองสำนักทั้งหมดที่อยู่รอบด้านก็ล้วนลมหายใจสะดุด พวกเขาไม่เคยเจอผู้ใดปากร้ายเท่านี้มาก่อน สวีเสี่ยวซานตาโต มองเจ้าเต๋าน้อยราวกับเห็นเทพเซียน

เป่ยกานเลียเองก็ไม่ต่างกัน นี่เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เขาได้เห็นไปเสี่ยวจุนมีท่าทีจนมุมเช่นนี้ ส่วนจ๋าเลียก็ยิ่งปิติยินดีอย่างบ้าคลั่งอยู่ในใจ เส้นขนจื่อสีหน้าตกตะลึง ทว่าในใจกลับฮึกเหิม

แต่ไม่ว่าอย่างไรสำหรับเจ้าเต๋าน้อยตัวนี้ทุกคนก็ตั้งใจมันแล้วว่า จะไม่ยอมอ้าปากพูดคุยกับมันเด็ดขาด...

ไปเสี่ยวจุนสูดลมหายใจเข้าลึก มือขวาพลันยกขึ้น พริบตาเดียวปราณเลือดระลอกหนึ่งก็ระเบิดออกแล้วพุ่งเข้ากระแทกเจ้าเต๋าน้อย ทว่าชั่วขณะที่ปราณเลือดนี้ทะยานเข้ามาใกล้ ร่างของเต๋าน้อยพลันหดกลับเข้าไปอยู่ในกระดองทั้งหมด เสียงตูมดังหนึ่งครั้งเมื่อปราณเลือดกระแทกลงบนกระดองเต่า ทว่าเมื่อปราณเลือดจางหายไป กระดองเต่านี้

กลับไม่มีที่ท่าว่าจะปริแตกแม้แต่นิด ยังคงอยู่ในสภาพดีดังเดิม

มีเพียง...เสียงผู้ซื้อของเต่าน้อยดังออกมาจากในกระดอง

"ไฟพลังซี* ท่วมทัน ทว่าข้างในกลับกลวงโป้ หากไม่ระบายออกมาเสียบ้าง ย่อมต้องเผาไหม้ตัวเองจนวอดวาย ไปตั้งต้น** ฟังนายท่านเต่าสักคำนะ ไปสร้างกำแพงผลึกใสสักหนึ่งด้านเถอะ เจ้าทำเช่นนั้นมันย่อมไม่ดีกับร่างกายตัวเอง..."

ไปเสียวณตะลึง คราวนี้เขาไม่เข้าใจจริงๆ ว่าอีกฝ่ายหมายความว่าอย่างไร แต่ไม่ต้องคิดก็รู้ได้ทันทีว่าต้องไม่ใช่ความหมายที่ดีแน่นอน อีกทั้งเมื่อไปเสียวณรู้สึกเหมือนจะคลั่งที่ไม่เข้าใจคำตาของอีกฝ่าย สมองของเขาก็โพล่ไปถึงถ้อยคำของเจ้าเต่าน้อยเมื่อครั้งที่เจ้าจำเป็นต้องให้คนอื่นที่นิ้วใส่หน้าถึงจะเข้าใจลอยขึ้นมา

"ข้าจะหลอมเจ้า!" ไฟโทสะของไปเสียวณลุกโหม มือขวายกขึ้นเตาหลอมใบหนึ่งก็ปรากฏขึ้นมาทันที ครว่าตัวเจ้าเต่าน้อยโยนเข้าไปในเตาได้ เขาก็หยิบผลึกเพลิงพิภพออกมาทั้งตาแดงก่ำแล้วเริ่มหลอมเจ้าเต่าน้อยอยู่บนกระบี่ยักษ์เล่มนี้ไม่ต่างจากหลอมไอสิด

ทุกคนรอบด้านมีสีหน้าแปลกประหลาด เห็นท่าทางคลุ้มคลั่งของไปเสียวณในเวลาแล้วไม่กล้าเข้าไปวุ่นวาย ต่างพากันถอยกรูดออกไปเป็นร้อยจิ้งจิ้งจอยคลายใจลงได้บ้าง

การหลอมครั้งนี้กินเวลานานหลายวัน เสียงคำรามขุ่นเคืองของไปเสียวณดังออกมาเป็นระยะ เส้นผมของเขายุ่งเหยิง ตลอดทั้งร่างระเบิดพลังเต็มที่ แต่กลับพบว่าไม่ว่าจะหลอมอย่างไรก็ไม่สามารถหลอมละลายเจ้าเต่าน้อยนั้นได้ อีกทั้งในเตาหลอมยังมีคำพูดของเต่าน้อยที่ทำให้คนฟังอยากจะเชือดมันดังออกมาอยู่เนืองๆ

* พลังซีที่ทางการแพทย์แผนจีนหมายถึงพลังในร่างกายที่ทำให้วัยระสามารถแสดงสมรรถภาพได้ตามปกติ
** ต้น ความหมายทั่วไปแปลว่าไซ้ แต่ก็เป็นคำตาอย่างหนึ่งของคนจีนเช่นกัน หมายถึงคนโกง

"นี่เจ้ากำลังหลอมโอสถอยู่หรือ ไฟเท่านี้อย่าได้หวังว่าจะหลอม นายท่านเต๋าของเจ้าได้ ตันตันน้อย กลับไปฝึกบำเพ็ญเพียรต่ออีกสัก หนึ่งหมื่นปีเถอะ!"

"ไฉ่หย่า ไม่เลวๆ รู้ว่านายท่านเต๋าหิวแล้วยังโยนหญ้าวิเศษมาให้อีก พยายามเข้า ตันตันน้อย ข้าเป็นกำลังให้ใจเจ้าอยู่!"

"เพิ่มไฟอีกสิ เจ้าไม่ได้กินข้าวหรือไร เร็วๆ เข้า นายท่านเต๋านาวแล้ว ข้าต้องการไฟ ต้องการไฟ!"

ไปเสียவுณคลุ้มคลั่งอย่างสมบูรณ์ หลายวันมานี้เขาารู้สึกว่าตัวเอง ใกล้จะบ้าตายเต็มที่ ใจอยากจะโยนเจ้าเต๋าน้อยสมควรตายนี้ทิ้งไปเสีย แต่เมื่อคิดว่าถึงอย่างไรมันก็เป็นสมบัติล้ำค่าชิ้นหนึ่งที่ตนต้องลำบากลำบากกว่าจะได้มาครอบครอง จึงตัดใจทิ้งไม่ลง...

แต่เมื่อคิดว่าหากปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปก็ไม่ใช่ทางแก้ปัญหาก็ จึงกลุ่มใจยิ่งนัก เวลาผ่านไปอีกสองวัน อยู่ๆ เขาก็พบว่าเสียงของเต๋าน้อย ในเต๋าหลอมหายไป

"หืม?" ไปเสียவுณอึ้งงัน ทุกคนที่อยู่รอบด้านเหล่านั้นก็ประหลาดใจ เหมือนกัน หลายวันมานี้พวกเขาชินกับเสียงของเจ้าเต๋าน้อยเสียแล้ว อยู่ๆ เงียบหายไปเช่นนี้ พวกเขาจึงปรับตัวไม่ทันเล็กน้อย

ไปเสียவுณกลางแคลงใจ หลังจากผ่านไปอีกหนึ่งวันก็ยังไม่ได้ยิน เสียงของเจ้าเต๋าน้อย เขาถึงได้ลดไฟได้เตาลงด้วยความใคร่รู้ เปิดฝาเตา ออกดู แล้วก็เห็นว่าด้านในว่างเปล่า...

ที่จริงก็ไม่ถือว่าว่างเปล่าเสียทีเดียว เพราะยังมีกองปฏิภูมิลูกของหนึ่ง... ส่วนเจ้าเต๋าน้อยนั้นหายไปไม่เหลือเงา เห็นได้ชัดว่ามันหนีไปไกล นานแล้ว ไม่รู้ว่าใช้วิธีใดทำให้แม้แต่ไปเสียவுณก็ยังไม่รู้ตัว

ไปเสียவுณสีหน้าไม่มามอง ยิ่งเมื่อเห็นกองปฏิภูมิลูกเหล่านั้น เขาก็ พลันจิตใจร้อนรุ่มอย่างรุนแรง อยากจะตบให้เจ้าเต๋านั้นกระเด็นติด

กำแพง ไม่ว่าจะแฉะอย่างไรก็ไม่ออกจริงๆ...

"หี หนีไปได้ก็ดี ถือว่าซ้ำไม่เคยเก็บเจ้ามาก็แล้วกัน!" ไปเสี้ยวฉุน กัดฟันกรอด อารมณ์ยิ่งซับซ้อนกว่าเดิม หลังจากเก็บเตาหลอมแล้ว ก็นั่งขัดสมาธิอยู่บนกระบี่ใหญ่ ทุกคนที่อยู่โดยรอบถึงได้กล้าเขยิบเข้ามา ใกล้อีกเล็กน้อย

ไม่นานเวลาก็ผันผ่านไปอีกห้าวัน ในที่สุดไปเสี้ยวฉุนก็เดินออกจาก เงามืดที่เจ้าเตาน้อยสร้างเอาไว้ได้ เขาไม่คิดเรื่องที่อีกฝ่ายหนีไปอีก แม้จะยังรู้สึกเสียดาย ทว่าเมื่อนึกถึงคำพูดที่ทำให้คนฟังเกือบเป็นบ้า เหล่านั้นของอีกฝ่าย ไปเสี้ยวฉุนก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง เหมือนกัน

อารมณ์ของเขาค่อยๆ เป็นปกติ กลับมาอีกheimอีกครึ่ง พาทุกคน พุ่งคำรามไปทั่วแนวหน้าของสนามรบ ทว่ายามเที่ยงของวันนี้้อยๆ ตรงขอบฟ้าที่ห่างออกไปไกลก็มีมานแสงสีทองผืนหนึ่งระเบิดออกมา กะทันหัน

หลังจากการระเบิดของแสงสีทอง ปรากฏของแม่น้ำทางเทียน ระลอกหนึ่งที่แผ่เงาอยู่ในสีทองนั้นก็พัดแผ่ขยายออกไปทั่วฟ้าดิน ทำให้ผืนแผ่นดินสั่นสะเทือน ท้องฟ้าบิดเบี้ยวเขย่าไหว รวากับมีพลัง มหาศาลโจมตีออกมา ถึงขั้นขับไล่ให้เมฆหมอกโลหิตตกลงนภาอากาศของ สมรภูมิจางหายไปไม่น้อย แม้แต่พระอาทิตย์สีขาวของสำนักหลังสี ก็ยังบิดเบือน อีกลีดาที่อยู่ด้านในก็ยังตัวสั่นหวั่น

ส่วนหมู่ไล่กาพิลึกพิลั่นนำสยองขวัญตัวนั้นที่เป็นพลังแผ่เงาของ สำนักเซวี่ยซีเวลานี้ก็ตัวสั่นเทา เมืองคูน้ำอันเป็นที่ตั้งของสำนักเสวียนซี ก็สั่นไหวไม่ต่างกัน

แม้แต่เหล่าปรมาจารย์อาวุโสของทั้งสามสำนัก ใครก็ตามที่อยู่ใต้อาณาเขตของ บัดนี้ล้วนใจเต้นระรัวอย่างบ้าคลั่งพร้อมกันโดยไม่ได้

นัดหมาย

ไปเสี่ยวฉวนอยู่ใกล้แสงสีทองผืนนี้ เวลาที่จิ้งฉัมผัสได้อย่างรุนแรง ยิ่งเมื่อเขาฝึกคาถาถมปราณม่วงทงเทียน ใช้การหลอมรวมแม่น้ำทงเทียน เป็นพื้นฐาน วิชาเช่นนี้จึงยิ่งทำให้เขามีสัมผัสเฉียบคมต่อแม่น้ำทงเทียน

"นั่นคือ..." ไปเสี่ยวฉวนลมหายใจสะดุด และเวลานี้ทุกคนที่อยู่ตรงนั้น ซึ่งรวมไปเสี่ยวฉวนด้วยมองไปปราดเดียวก็เห็นทันทีว่า...

เบื้องหน้าม่านแสงสีทองที่แผ่ขยายซัดตลบกันอย่างต่อเนื่องนั้น มีรุ้งยาวสายหนึ่งกำลังพุ่งทะยานแผ่นหนึ่มาอย่างรวดเร็ว ดูจากทิศทาง การเหาะแล้วเห็นได้ชัดว่าตรงเข้าหาไปเสี่ยวฉวน

เงาที่อยู่ในรุ้งยาวนั้นมองเห็นได้ไม่ชัดเจน แต่เสียงกลับดังก้องไปทั่ว "บัดชบ เจ้าก็แค่สัตว์ตัวน้อยกระจอกๆ ตัวหนึ่งเท่านั้น คราวก่อนนั้น ที่นายท่านเต๋าของเจ้าจับ บิดาเจ้าก็ยังเป็นแค่วิไบหนึ่ง คราวก่อนที่ข้าหลับ เจ้ายังเป็นแค่วิไบหนึ่ง!"

เมื่อเสียงนี้ดังเข้ามาในหูของพวกเขาไปเสี่ยวฉวน ทุกคนก็ใจเต้นกระหน่ำทันที ไปเสี่ยวฉวนยังมีเสียงวิ้งๆ ดังอยู่ในสมอง จำได้ทันทีว่านั่นก็คือเสียงของเจ้าเต๋าน้อยสมควรตายตัวนั้น

และเวลานี้เขาก็มองเห็นด้วยว่าในม่านแสงสีทองผืนนั้น มีสัตว์ขนาดใหญ่ยักษ์น่าตื่นตะลึงตัวหนึ่งดำรงอยู่...เป็นจระเข้ยักษ์!

ร่างของจระเข้ยักษ์ตัวนี้ยาวหมื่นจั้ง ตลอดทั้งร่างเปล่งประกายสีทอง พลังอำนาจแข็งแกร่งจนมิอาจพรรณนาเป็นคำพูด เวลานี้มันเปล่งเสียงคำรามเดือดดาลดังยิ่งกว่าเสียงฟ้าคำรน เขย่าคลอนจิตใจของพวกเขา ไปเสี่ยวฉวนจนสะท้านสะเทือน

ในส่วนของคุณภาพพลังผ่านฉวนเฉียวของมันก็ยิ่งน่าสยดสยอง จนหาอะไรมาเปรียบไม่ได้ พอจะมองเห็นเส้นเลือดฝอยในดวงตาทั้งคู่ของมันได้รางๆ...ไปเสี่ยวฉวนลมหายใจสะดุด หนั่งศิระระแทบระเบิด เขา

จำจะเข้ตัวนี้ได้ ปีนั้นตอนที่เขายังอยู่ในชั้นหลอมปรมาณเคยเห็นเงาร่างของมันได้จากไกลๆ รู้ว่าจะเข้ตัวนี้ก็คือ...การดำรงอยู่ที่น่าหวาดกลัวในแม่น้ำทางเทียน

ทว่ายังไม่ทันที่ไปเสี่ยวฉวนจะตั้งตัวได้ รุ่งเยาวที่เจ้าเต่าน้อยอยู่ด้านในก็ระเบิดความเร็วพรวดพราด พริบตาเดียวก็มาถึงแล้วกลายเป็นกระดองเต่า เสียงบั้งดังหนึ่งครั้งก็มุดเข้าไปอยู่ในถุงเก็บของของไปเสี่ยวฉวนด้วยตัวเอง ก่อนจะหายลับไปไม่เห็นแม้แต่เงา

"หา?..."

ไปเสี่ยวฉวนที่มุดไปทันที เมื่อเงยหน้าขึ้นมองจะเข้ที่อยู่ห่างไปไกลตัวนั้นก็เห็นว่ามันกำลังจ้องตนเหม็ง สายตานั้นคล้ายกับประจักษ์แจ้งว่า...ที่แท้เขาก็คือนายของเจ้าเต่าน้อยสมควรตายตัวนี้ แล้วอูๆ เสียงคำรามด้วยความโกรธเกรี้ยวก็ดังสะเทือนเลื่อนลั่น ทำให้บรรยากาศเปลี่ยนสีหรือพายุคลื่นพัดหมุนเขย่าฟ้าดังออกมาจากปากของจะเข้ตัวนี้

"ผู้อาวุโสจะเข้ทอง ไม่ใช่ข้า ข้า...ข้าไม่ใช่นายของมัน ไม่ใช่จริงๆ นะ..."

ไปเสี่ยวฉวนกรี๊ดร้องเสียงแหลมทันที คิดจะโยนเจ้าเต่าน้อยออกไปแต่กลับไม่เห็นแม้แต่เงาของอีกฝ่ายในถุงเก็บของ ตอนนี้อยู่ไม่มีเวลาให้คิดมาก เพียงเห็นจะเข้หน้ากลัวตัวนั้นกำลังจะเข้ามาใกล้ ไปเสี่ยวฉวนก็หันงีระชะชาหนีบ เผยความเร็วเต็มกำลัง ปีกด้านหลังโบกกระพืออย่างแรง พริบตาเดียวก็แผ่นหนีไปไกล

"เจ้าเต่าน้อยไม่สมควรตายดี ข้าเกลียดเจ้า!" ไปเสี่ยวฉวนใกล้จะร้องให้เต็มที กรี๊ดร้องเสียงโหยหวน

ส่วนผู้บำเพ็ญเพียรหลายร้อยคนที่อยู่รอบด้านนั้นหนีกระเจิงกันไปนานแล้ว แต่ละคนออกสิ้นขวัญหาย ขณะมองไปยังแผ่นหลังของไปเสี่ยวฉวน นัยน์ตาก็เผยความเห็นใจ...

บทที่ 298

ผู้อาวุธจะเข้ทอง ท่านฟังข้าพูดก่อน!

ไปเสี้ยวฉุนดวงตาแดงกำไปหมด บินทะยานแผ่นหนีสุดชีวิต ปีกด้านหลังกระพือเร็วเร็ว บัดนี้พลังอันแข็งแกร่งของกายมารฟ้าสิบฏผี ก็ได้ระเบิดออกเช่นกัน

เขาทะยานออกไปอย่างรวดเร็วเสี้ยวฉุนมองไม่เห็นรูปร่าง เห็นเป็นเพียงรู้งยาวสายหนึ่ง พริบตาเดียวก็ห่างออกไปไกล

"ไม่ใช่ข้าจริงๆ นะ..." ไปเสี้ยวฉุนตะโกนลั่นด้วยความทุกขระทม แต่จะเข้สีทองที่อยู่ด้านหลังเขากลับเร็วยิ่งกว่า พริบตาเดียวก็เข้ามาใกล้ ทำให้รอบด้านของไปเสี้ยวฉุนกลายเป็นสีทองทั้งหมด

"ผู้อาวุธจะเข้ทอง ท่านฟังข้าอธิบายก่อน... ข้าเองก็เกลียดเจ้าเต่าน้อยนั่นเหมือนกัน พวกเราไม่ใช่ศัตรูกัน พวกเรา... ศัตรูของพวกเราต่างเป็นเจ้าเต่าน้อยสมควรตายนั่นต่างหาก" หนึ่งศักระของไปเสี้ยวฉุนแทบจะระเบิดออก ตกใจจนตัวสั่นไปหมด รีบพูดอธิบายทว่าจะเข้สีทองตัวนั้นกลับคำรามใส่

เสียงคำรามนี้ดังยิ่งกว่าเสียงฟ้าผ่า เมื่อดังขึ้นก็ทำให้ความว่างเปล่ารอบด้านบิดเบี้ยวทันที ฟ้าดินสั่นสะเทือน ดังจนไปเสี้ยวฉุนเกือบหูหนวก

เขากรีดร้องโหยหวนหนึ่งครั้งแล้วระเบิดความเร็วเพิ่มขึ้นอีก

ทว่ายังไม่ทันจะหนีไปได้ไกลนัก สายตาของจระเข้สีทองที่คำราม อยู่ด้านหลังก็ฉายแววเย็นเยียบ มันอ้าปากออกกว้าง รวากับเข้ามาแทนที่ ฟาดดินทั้งหมด ทำให้ท้องฟ้าเหนือร่างของไปเสี้ยวฉุนดำมืดกะทันหัน ส่วนพื้นดินใต้ฝ่าเท้าก็ดำมืดเช่นกัน...

กลิ่นคาวที่ไม่อาจบรรยายได้ระลอกหนึ่งพุ่งเข้าปะทะใบหน้า ไปเสี้ยวฉุนตะลึงงัน เหยงหน้ามองท้องฟ้า แล้วก็ก้มหน้ามองพื้นดิน ตลอดร่างของเขาก็ยิ่งสั่นสะท้านรุนแรง เปล่งเสียงหวนให้รวดเร็ว

ภาพนี้เมื่อมองไกลๆ จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าจะเข้สีทอง ขนาดใหญ่หมื่นจิ้งตัวนั้นกำลังอ้าปากกว้าง และไปเสี้ยวฉุน...อยู่ กลางปากของมัน!

เมื่อเทียบกับจระเข้ตัวมเหีมาแล้ว ไปเสี้ยวฉุนก็ราวกับแมลงเล็กๆ ตัวหนึ่ง

พริบตาเดียวปากของจระเข้สีทองก็จับเข้าหากัน หมายถึงกลิ่น ไปเสี้ยวฉุนลงไปใบคำเดียว ท่ามกลางเสียงร้องโหยหวน ไปเสี้ยวฉุน ดวงตาแดงก่ำ เมื่อเจอวิกฤตการณ์คับขันเช่นนี้ เขาจึงจัดวิชากำลัง สะท้านขุนเขาออกมาใช้ ขณะที่ปากใหญ่ของจระเข้กำลังจะปิดสนิท เขาก็อาศัยพลังโจมตีของเคล็ดวิชานี้พุ่งพรวดออกมาได้อย่างหวุดหวิด

เสียงปังดังลั่น ไปเสี้ยวฉุนรู้สึกหัวใจของตนแทบจะกระเด็นออก จากอก เสียงกัมปนาทจากด้านหลังนั้นประหนึ่งจะบดขยี้โลกนี้ให้แหลก เป็นผุยผง คราวนี้เขาจะร้องให้จริงๆ แล้ว น้ำตาวันขึ้นมาคลอหนวย

สำหรับเจ้าเต่าน้อยที่ไปหาเรื่องจระเข้ตัวนี้แล้วมาใส่ร้ายตนนั้น เขาเกลียดมันเข้ากระดูกดำไปแล้ว หากไม่ใช่เพราะหาอีกฝ่ายในถุงเก็บของ ไม่เจอ เขาจะต้องลากตัวเจ้าเต่านั่นออกมาส่งเข้าปากจระเข้ด้วยตัวเอง แน่แน่นอน

"พวกเราไม่ใช่ศัตรูกันจริงๆ นะ ข้า...ข้า...ใช่แล้ว ข้าก็หลอมรวมน้ำของแม่น้ำทางเทียนเหมือนกัน ท่านคูลี บนร่างของข้าก็มีปรมาณแม่น้ำทางเทียนเหมือนกันนะ" ไปเสี่ยวจุนรีบระเบิดปรมาณคาถาลมปรมาณม่วงทางเทียนออกมาทั้งร่างที่สั่นงันงก พยายามทำให้จระเข้ยักษ์ตัวนั้นเข้าใจว่าเขาเป็นพวกเดียวกับมัน...

บางที่ปรมาณแม่น้ำทางเทียนบนร่างของเขาอาจใช้ได้ผลจริง เพราะแทบจะทันทีที่คาถาลมปรมาณม่วงทางเทียนแผ่คลื่นพลังออกมา ส่วนลึกในดวงตาของจระเข้สีทองตัวนั้นก็เผยประกายแปลกประหลาด ทั้งยังหยุดชะงักไปเล็กน้อย

ฉวยโอกาสที่มันหยุดชะงักชั่วคราวนี้ ไปเสี่ยวจุนบินทะยานอย่างไม่คิดชีวิต ในที่สุดก็เว้นระยะห่างได้อีกช่วงหนึ่ง เขาหอบหายใจอັกๆ หน้าตาบูดบึ้ง ทว่ายังไม่ทันจะหายใจสะดวก ดวงตาของจระเข้สีทองตัวนั้นก็เปล่งแสงวาวขึ้นอีกครั้งแล้วพุ่งเข้าไปใส่ อ้าปากออกกว้าง คราวนี้คล้ายจะอ้ากว้างยิ่งกว่าเดิมด้วย

หลังจากลมคาถาโชยขึ้นอีกรอบ ไปเสี่ยวจุนก็หลบหลีกพร้อมร้องโหยหวน ดวงตาที่สามกลางหว่างคิ้วพลันเปิดออก พลังของเนตรทางเทียนระเบิดถึงขีดสุดขณะหันไปมองจระเข้สีทอง

ครั้งนี้ทำเขาอึ้งตะลึง สิ่งที่เขามองเห็นภายใต้เนตรทางเทียนไม่ใช่จระเข้...แต่เป็นคลื่นระลอกหนึ่งที่เกิดจากการหลอมรวมแม่น้ำทางเทียนหรือถึงขั้นมองเห็นเป็นแม่น้ำทางเทียนด้วยซ้ำ!

ทว่าเมื่อกะพริบตา ภาพที่ปรากฏในสายตากก็เปลี่ยนไป ไม่ใช่แม่น้ำทางเทียนอีกแล้ว แต่กลับมาเป็นจระเข้สีทองอีกครั้ง

ไปเสี่ยวจุนไม่มีเวลาให้คิดมาก พลังควบคุมของเนตรทางเทียนระเบิดออกไปรอบด้าน ท่ามกลางเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่น เมื่อปากใหญ่โตของจระเข้สีทองตัวนั้นหุบเข้าหากันเป็นครั้งที่สอง เขาจึงหนีออกมาได้

อย่างจวนตัว

แม้จะพุ่งตัวออกมาได้ ทว่าเมื่อจะเข้สีทองปิดปากลง ลมพายุรุนแรงระลอกหนึ่งก็พัดลันระเบิดออกมา ม้วนตลบพัดร่างของไปเสี้ยวจุนให้สายโงนงน เขาหน้าซีดเผือด รีบแผ่นหนีต่ออย่างบ้าคลั่ง

หนึ่งชั่วยามผ่านไป ไม่รู้ว่าจะเข้สีทองตัวนั้นคิดสิ่งใดอยู่ แม้มันจะไล่ตามต่อเนื่อง ทว่ากลับไม่ได้มีเจตนาจะคร่าชีวิตจริงๆ เพียงแต่ทุกครั้งที่มีมันอ้าปากก็ทำให้ไปเสี้ยวจุนตกใจจนเหงื่อเย็นๆ เปียกโชกไปทั้งศีรษะ

ไปเสี้ยวจุนเองก็สังเกตเห็นเหมือนกันว่าอีกฝ่ายไม่ได้มีจิตสังหารรุนแรงเท่าไรนัก คล้ายกับ...กำลังหยอกล้อตบเล่นมากกว่า ไม่อย่างนั้น ทุกครั้งที่มันอ้าปากคงไม่มีลมพายุพัดร่างของตนให้ห่างออกไปไกล

แม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่ได้แผ่ไอสังหารดุเดือด ทว่าหากเขาหลบช้ากว่านี้ อีกนิดก็จะต้องถูกเขมือบกลืนลงท้องอยู่ดี...ไปเสี้ยวจุนรู้สึกได้รับความไม่เป็นธรรมอย่างที่สุด เขารู้สึกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับจะเข้ตัวนี้เห็นชัดๆ ว่าเขายังเป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง สิ่งมีชีวิตขนาดมหึมาเช่นนี้ มาเล่นกับตน...หากไม่ระวังขึ้นมา ชีวิตน้อยๆ ของตนย่อมหาไม่แน่นอน

"หยุดเล่นเถอะ..."ไปเสี้ยวจุนหน้าม่อยคอดตกร้องคร่ำครวญขึ้นมา เขากลัวว่าตนจะถูกหยอกจนตายจริงๆ...

ขณะกำลังหน้านิ้วควักขมวด จะเข้สีทองตัวนั้นก็อ้าปากกว้างอีกครั้ง ไปเสี้ยวจุนขวัญหนีดีฝ่อ ใจอยากจะหนีไปให้พ้นปากของมัน ทว่ายังคงเข้าไปได้แต่มองวิกฤตอันตรายมาเยือน ทว่าทันใดนั้นมังกรน้ำตัวหนึ่งกลับบินออกมาจากลำคอของจะเข้แล้วพุ่งเข้าชนร่างของเขา ให้กระเด็นออกไปอย่างแรง

นี่ไม่ใช่ น้ำธรรมดา แต่เป็นน้ำของแม่น้ำทงเทียน หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น ร่างกายและจิตวิญญาณย่อมแหลกสลายเป็นเถ้าธุลีไปใน

ชั่วพริบตา ส่วนไปเสี่ยวฉุนนั้นแม้จะฝึกคาถาลมปราณม่วงทงเทียนปรับตัวเข้ากับแม่น้ำทงเทียนได้มากกว่าคนอื่นมาก ทว่าพริบตานี้เนื้อผ้าตลอดร่างก็ยังละลายไปเกินครึ่ง ยังดีที่ถุงเก็บของทำมาจากวัสดุที่ต่างออกไปจึงไม่เสียหายรุนแรงมากนัก ยังคงสภาพเอาไว้ได้

แต่ร่างกายเขาก็ยังปวดแสบปวดร้อน หลังจากถูกผลักออกมาจากปากของจระเข้ท่ามกลางเสียงร้องโหยหวน เขาก็อยู่ในสภาพกึ่งเปลือย ทั้งเจ็บแค้นทั้งเศร้าใจ รีบเปลี่ยนชุดใหม่ทันที ทว่าเพิ่งจะเปลี่ยนเสร็จไม่นานก็มีมังกรน้ำอีกตัวพุ่งเข้ามา

เสียงร้องของไปเสี่ยวฉุนเศร้าสลด ภายใได้แรงกดดันนี้พลังแฝงมากมายในร่างของเขาที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้แสดงออกก็ค่อยๆ ถูกบีบให้ปะทุขึ้นมา ที่เห็นได้ชัดที่สุดก็คือคาถาลมปราณม่วงทงเทียนซึ่งโคจรอย่างรวดเร็ว คอยสูบเอาน้ำของแม่น้ำทงเทียนมาอย่างต่อเนื่อง

และภายใต้แรงกดดันนี้มหาสมุทรวิญญาณชั้นที่เจ็ดในร่างของเขาก็ค่อยๆ เริ่มแตกผลึกเช่นกัน

การไล่ล่าครั้งนี้ไม่ได้กินเวลานานนัก ผ่านไปเพียงหนึ่งวันเท่านั้น และด้วยความเร็วสูงสุดของไปเสี่ยวฉุน ทำให้แนวหน้าที่เขาอยู่ในตอนนี้ห่างจากสมรภูมิมิรบศึกสุดท้ายของสามสำนักไม่มากนัก

เมื่อถึงยามเช้าตรู่วันต่อมาไปเสี่ยวฉุนก็มองเห็นทิวเขาอันเป็นที่ตั้งของสำนักเสวียนซี รวมไปถึงเมืองคูน้ำที่ตั้งอยู่ตรงกลางทิวเขานั้นได้จริงๆ

และยังมีกองทัพใหญ่ของสำนักหลังซีและสำนักเซวี่ซีที่เวลานี้กำลังไล่ล่าสังหารไปยังเมืองคูน้ำ ท้องฟ้าส่งเสียงดังสนั่นหวั่นไหว พื้นดินสั่นสะเทือนรุนแรง คลื่นวิชาอภินิหารห้าแสงสิบสี่ระยิบระยับบาดตา ทั้งยังมีพลังโจมตีที่แผ่กระจายออกไปรอบด้าน

เมื่อมาถึงตรงนี้จะเข้าสี่ทงไม่ได้ไล่ตามต่อ การปรากฏตัวของมัน

ทำให้เสียงฮือฮาดังขึ้นบนสนามรบเป็นทอดๆ โดยเฉพาะปรมาจารย์ อากุโสะสามสำนักซึ่งกำลังประหัตประหารกันกลางอากาศ เวลานี้ล้วนใจสั่นสะท้าน เมื่อมองไปยังจะเข้ก็มองเห็นไปเสียวุ้นด้วย

จะเข้สีทองที่อยู่บนท้องฟ้ามองพื้นดินด้วยสายตาเย็นเยียบทีหนึ่ง สีหน้าเย่อหยิ่งเย็นซาราวกับไม่สนใจทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเลยแม้แต่น้อย จากนั้นก็ก้มมองไปเสียวุ้นด้วยสายตาลึกล้ำอีกครั้งถึงได้สะบัดร่างแล้วหายวับไป

เมื่อเห็นว่าในที่สุดจะเข้ยักษ์สีทองก็จากไปได้เสียที ไปเสียวุ้นก็ดีใจจนน้ำตาไหลพราก หนึ่งวันที่ผ่านมานี้สำหรับเขาแล้วถือเป็นความเจ็บปวดหาใดเปรียบ ภายใต้การหยอกเล่นของอีกฝ่าย เขายังถึงขั้นรู้สึกเหมือนตนถูกเหยียดหยามด้วยซ้ำ...

เวลานี้เขาจึงสุดลมหายใจเข้าลึก ความเกลียดชังที่มีต่อเจ้าเต้าน้อย และจะเข้ตัวนั้นได้แทรกซอนลงลึกถึงก้นบึ้งของหัวใจแล้ว ขณะกำลังร้องรำทำฟันในใจนั้น ไปเสียวุ้นก็ปลันอึ้งงัน

"เอ๊ะ?" เมื่อเขาสำรวจร่างของตัวเองอย่างละเอียดก็ต้องตะลึงระคนดีใจขึ้นมาทันควัน เขาพบว่าวิชาอมตะมิวงววายของตนคล้ายจะก้าวหน้าไปไม่น้อย โดยเฉพาะคาถาลมปราณม่วงทงเทียนที่ราวกับผ่านการชุบหลอมมาหนึ่งรอบ อีกทั้งมหาสมุทรวิญญาณชั้นที่เจ็ดในร่างกายก็ตกผลึกไปแล้วเกินครึ่ง

ทั้งหมดนี้ทำให้ไปเสียวุ้นพอจะปลอบใจตัวเองได้บ้าง แต่เมื่อนึกถึงสิ่งที่ต้องจ่ายไปเพื่อแลกข้อดีเหล่านี้มา เขาก็ไม่คิดอยากมีประสบการณ์นั้นอีกเป็นครั้งที่สอง ตอนนี้อัจฉริยะหายใจ เงยหน้าขึ้นมองด้านยักษ์รวมไปถึงสมรภูมิรบที่อยู่ห่างออกไปไกล

บนสนามรบ สำนักเสวียนซืออาศัยเมืองคุนน้ำเป็นยุทธภูมิได้กลับอย่างบ้าคลั่ง ทั้งยังมีหุ่นเชิดขนาดยักษ์ที่สวมชุดเกราะสีเขียวมากมาย

ดูแล้วราวกับหุ่นไม้ที่มีกลไก หุ่นเหล่านั้นมีผู้บำเพ็ญเพียรหลายคนของ
สำนักเสวียนซีคอยควบคุม ตรงเข้าพิฆาตศัตรู

ยักษ์ค่ายกลของสำนักหลังซีกำลังคำรามเสียงแหบต่ำ บุกขึ้นหน้าไป
อย่างบ้าระห่ำและลงมือต่อเนือง ยักษ์ขนาดเล็กใหญ่มากมายเหล่านั้น
ทุกครั้งที่ลงมือล้วนทำให้พื้นดินสั่นสะเทือน

ส่วนสำนักเซี่ยชี่นั้นใช้กลยุทธ์ตักแตน มักจะขว้างลูกกลมยักษ์
ที่เกิดจากการรวมตัวกันของคนจำนวนมากนับไม่ถ้วนลงไปที่ปะทะร่างของ
หุ่นเห็ดกระเพาะเขี้ยวของสำนักเสวียนซี ทั่วมลagmaจนกลายเป็นภูเขา
เลือดขนาดมหึมา กระจายตัวออกจากกันเมื่อใด ปรากฏเลือดไหม้ขีดสาด
กลืนเอาความตายตลบอบอวล

เมื่อมองไป ลูกกลมยักษ์มากมายที่ลอยขึ้นแล้วร่วงลงพื้นมักจะ
ตามมาด้วยภูเขาโลหิตที่ผุดขึ้นแล้วลูกแล้วลูกเล่าอย่างต่อเนื่อง

กลางอากาศ ทำเนียบผู้สืบทอดของสองฝ่ายรวมถึงผู้อาวุโสที่ซึ่ง
เปิดศึกกันไม่หยุดพัก จุดที่อยู่สูงขึ้นไปอีกนั้นปรมาจารย์ฮาอูโสของ
ทั้งสามสำนักใหญ่ต่างก็กำลังลงมือกัน นภาอากาศสั่นไหว โลกทั้งใบ
ส่งเสียงกึกก้อง

และที่ตั้งเมืองคูน้าของสำนักเสวียนซีก็มีค่ายกลแข็งแกร่งปกคลุม
อีกทั้งรอบด้านยังจัดวางค่ายกลจำนวนมากมายเหลือคณานับ ป้องกัน
แน่นหนา ระหว่างฟ้าดินยังมีกระบี่ใหญ่มากมายนับไม่ถ้วนลอยอยู่

บนกระบี่ใหญ่ทุกเล่มล้วนมีลูกศิษย์อยู่หนึ่งคน กระบี่ใหญ่เหล่านี้
กระจายตัวเต็มแปดทิศคล้ายรวมตัวกันเป็นค่ายกลกระบี่ขนาดมหึพาร
จากนั้นจึงแปลงเป็นดาบชายกระบี่ และหากกระบี่สองเล่มพาดไขว้กัน
เมื่อใด นั่นย่อมเป็นมหันตภัยคร่าชีวิตในครั้งเดียว!

เมื่อกระบี่ใหญ่เกินกว่าสิบเล่มพุ่งคำรามออกมา พลังอำนาจล้น
ลูกโหม กระบี่หลายสิบเล่มไปจนถึงร้อยเล่มก่อตัวเป็นกระบี่ยักษ์สองเล่ม

ไขว่กัน นั่นก็คือท่าไม้ตายจากฝีมือของผู้บำเพ็ญเพียรชั้นสร้างฐานซึ่ง
แม้แต่ผู้อาวุโสไท่ชิ่งก็ยังไม่เกรง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3TIQ1Po>